

пиха пити. Като бърникаше, Петко притисна една пчела, и тя го жилна по ржката. Той се ядоса и ритна съ кракът кошера. Разтревожиха се крилатитѣ мухи и налетѣха върху неканенитѣ гости.

Викове и резове огласиха цѣлата околностъ. Пристигнаха орачи отъ близкитѣ ниви на помощъ. Щомъ видѣха, какво сж направили пакостницитѣ, едни взеха духалото, та напушиха съ пушекъ пчелитѣ, за да ги прогонятъ, други хвърлиха върху двамината медоядци чулове и ямурлуци. Едва се усмириха разтревоженитѣ гадина.

Марко успѣ да скжса връвѣта,

хукна къмъ вира и се шопна вжтре. Тамъ го намѣриха скритъ въ найдълбокото, кротува, и само муцуната му се подава отгоре. На гърба му легеше неговиятъ любимецъ Веселчо, закритъ отъ върбитѣ, вкопчилъ се съ две ржце за гривата му, реве та се кжса.

Пристигна дѣдо имъ и отдалече се разсмѣ, като видѣ главитѣ на дветѣ немирни внучета подути.

— Дѣдковитѣ лѣтовници, мирнитѣ ми момчета! Дайте снималото да ги извадимъ на кадрo, за споменъ. Като си отидете вжщи, майка ви ще рече: „За две седмици, колко много се угоиха!“ Това се казва то лѣтуване!

Атанасъ Душковъ

СЛЪНЦЕ ВЪ СЪРДЦАТА

Долита дсбружански вѣтъръ
и вика: „Майчице земя,
отного връща се при тебе
поробената дъщеря!

О, слънце сякашъ, че изгрѣва,
Родино, въ твоето сърдце;
ти ставашъ да посрещнешъ съ радостъ
освободеното дете.

И срещата ви е велика —
днесъ празникъ въ есенѣта звѣни —
отъ щастие и радостъ бликатъ
сълзи въвъ вашитѣ очи.

И въ мигъ дървета, кжщи, хора
запѣватъ „Добруждански край!“
Сърдцата ни повтарятъ бодро:
— Ти пакъ си нашъ о, земенъ рай!

Богданъ Овесянинъ